

i en vildmarks strapatser dig övat,
får du lov sjunga i denna refräng.
Har du viljan, humöret och modet,
är du scout utav knallande krut,
Blåa Hajken dig strax går i blodet,
Äventyren tar aldrig slut.

2. Åhej, åhoj, hugg i med friska tag
och slå ett slag,
scout av idag.
Åhej, åhoj, var kvanting i din kår
undrande går
om pall du står.
Ahja, jaha, aja, aja, aja:

Refr:

har du en gång den Blå ...

3. Åhej, åhoj, sjung friskyttar/jägare med mig,
vi viker ej,
sviker, nähej.
Åhej, åhoj, när målet så vi nå,
”det var ett schå”,
vi flämta då.
Ahja, jaha, aja, aja, aja:

Refr:

Ja, nu ha vi den Blå Hajken prövat,
vi ha kämpat i helsvetsat gäng,
i en vildmarks strapatser oss övat,
vi få lov sjunga denna refräng.
Finns blott viljan, humöret och modet,
är man scout utav knallande krut,
Blåa Hajken oss nu gått i blodet,
Äventyren tar aldrig slut.

4. Åhej, åhoj, slut är vår vandringsstråt,
vi skiljas åt
till denna låt.
Åhej, åhoj, kamrater, så det går,
man minnen får
och gråa hår.
Ahja, jaha, aja, aja, aja:

Refr:

Minns att en gång du Blå Hajken prövat,
vi ha kämpat i helsvetsat gäng,
i en vildmarks strapatser oss övat,
vi få lov sjunga denna refräng.
Finns blott viljan, humöret och modet,
är man scout utav knallande krut,
Blåa Hajken oss nu gått i blodet,
Äventyren tar aldrig slut.

Friskyttarna

I den småländska versionen av Blå Hajk-sången sjunger man på senare år att "det hörs en vandringslåt, emellanåt, på Smålandsstråt", som även "väcka skall en Norrlandstall".

Friskyttarnas avdelningsrop följer här nedan, och det har ju klar släktskap med både Forsfararnas avdelningsrop och det rop avdelning Skogsfåglaerna låter eka på Gilwell. Friskyttarnas patruller har även patrullrop som går i arv, och de finns också här. De bör ha gett många blå hajkare inspiration till att höja kvaliteten på den egna kårens patrullrop!

Friskyttarnas avdelningsrop:

Alla:	Djupt i Smålandsskogen bor vi Högt bland Smålandsbergen gnor vi.
Ekorerna:	Vi i alla grenar fnatta.
Spillkråkorna:	Vi slå näbbatrum och skratta.
Tjädrarna:	Vi far upp med vingars brak.
Älgarna:	Vi tar kliv med värdigt mak.
Alla:	Men vi håller fred och helg.
Ekorerna:	Ekorre!
Spillkråkorna:	Spillkråka!
Tjädrarna:	Tjäder!
Älgarna:	Älg!
Alla:	Lever glatt och jagar fritt, skiljer klart på ditt och mitt. FRI - SKYT - TAR - NA!

Friskyttarnas patrullrop:

Ekorren:

Upp i tall och ner i gran,
snickar, snackar hela dan!
Skuttar djärvt och styr med svansen,
inget jobb åt ambulansen!
Snick-snack, snick-snack,
F-N-A-T-T-E-N!

Tjädern (stolt!):

Bort med fnatt och spillejöns,
vi är störst av alla höns!
Vi ha granna mörkblå kläder,
se vår breda stjärtsolsfjäder!
Och vi knäpper och vi låter,
så att tjäderflickan gråter!
Vi är grannast! Tjäder - tjäder!

Elitpatrullen (rådspatrullen) Ugglan:

Ugglan i natten. Hooo, Hooo.
Skarpögd som katten. Hooo, Hooo.
Allting förstå vi,
allting förmå vi!
Hooo. Hooo. Hooo.

Spillkråkan:

Alla: Vinter, sommar, dag och natt,
spiller vi vårt glada skratt!
Solo: Kri - kri - kri!
Alla: Rött i fracken,
Virvel i nacken,
Myrägg i stacken,
Boträd i backen!
Kriiiii, kriiiii, kriiiii!

Älgen:

Alla: Konungen i skog och mark,
äter brodd och gnager bark!
Driv oss ej med hot och hets,
klöv har kraft och horn har spets!
Solo: Vi är starkast,
Alla: STARKAST!
Solo: Vi är snabbast,
Alla: SNABBAST!
Vi - är - ÄLGAR!

Omväxlingen har alltid varit typisk för Friskyttehajken, med bland annat en del av hajkspåret längs kanotvatten, liksom slutsamlingen vid Friskytteplatsen. Något som annars många av oss, som upplevde Blå Hajkerna under 60-talet, uppfattade vara typiskt för Friskyttarna, var avdelningens vindskyddstradition. Under en rad år övernattade man i vindskydd av modell Fido, utvecklade av Friskytteledaren Olle Ginstrup, "Fido". Det var en aerodynamiskt väl genomtänkt konstruktion, som också var möjlig att kombinera med ryggsäck modell Fido. Ryggsäcken gick att veckla ut, så att den kunde fästas som gavel på vindskyddet!

Jägarna

Blå Hajk-avdelningen Jägarnas avdelningsrop har en alldeles egen karaktär, jämfört med de övriga avdelningarnas:

Jägarnas avdelningsrop:

<i>Viskas:</i>	Följ i vårt spår, Följ i vårt spår!
<i>Något högre:</i>	Jakten går, Jakten går!
<i>Högre:</i>	Jägare, Jägare, ja-ja-ja! Jägare, Jägare, ja-ja-ja! Jakt, Jakt, Jägare,
<i>Högt!:</i>	JÄ-GAR-NA!

Blå Hajk-hucklelet är en mycket gammal tradition, det syns inte minst på tidiga fotografier. Enligt Jägarna själva utgör det idag en extra viktig tradition just för dem. (Kanske lever den kvar ända sedan Långa Lassots dagar? Jag träffade honom i Dalaskogarna långt efter det att han grundade Jägarna, och han hade fortfarande huckle, fast han då inte ens var ute i scout-sammanhang!) Jägarna kallar för övrigt hucklelet för ”perka”.

Forsfararna

Naturligtvis sjunger dagens Forsfarare att ”det hörs en vandringslåt, emellanåt, på Värmlandsstråt”, som ”väcka skall en Smålandstall”.

Forsfararnas avdelningsrop är, som sagt, besläktat med Friskyttarnas i Småland och Skogsfåglarnas på Gilwell:

Forsfararnas avdelningsrop:

Alla:	In i Värmlands skogar drar vi, Över älvens forsar far vi.
Örnarna:	Blickar kungligt från vårt bo.
Gökarna:	Sjunger natten lång ko-ko.
Rävarna:	Lämnar fågeln aldrig ro.
Älgarna:	Trampar djupt i myr och mo.

Alla:	Gillar alla äventyr!
Örnarna:	Örnen!
Gökarna:	Göken!
Rävarna:	Räven!
Älgarna:	Älgen!
Alla:	Soldags uppe, sent i säng, alltid samma glada gäng. FORS - FA - RAR - NA!

Flottfärden på Klarälven har alltid varit det speciella med Blå Hajken i Värmland, även om blå hajkare ibland har förvånats över hur mycket krävande vandring, som ligger före flottbygget. Att söka sig fram över åsarna i stiglösa Värmlandsskogar, knäa över sugande, blöta myrar, tränga sig fram genom orensade hyggen eller – i bästa fall – vandra längs urgamla säterstigar, det sliter mera på både utrustning och människa än vad många tror. Även när dagsetapperna, i kilometer räknat, inte alltid förefaller så imponerande långa. Men, om man skall kunna leva samman på en flottes få kvadratmeter, medan den långsamt flyter nedför 10 mil av slingrande Klarälv, då *måste* patrullen ha nöts samman först.

Länge var det en exklusiv erfarenhet för blå hajkare att få färdas med flotte nedför Klarälven. På senare år har dock Värmlands turistråd tillhandahållit flottar och utrustning för familjer, som vill ha några annorlunda semesterdagar, eller för projektgrupper, ledningsgrupper och andra från företag, som utnyttjar flottarna för "teambuilding".

Ändå är jag säker på att deras upplevelser inte ligger ens i närheten av blå hajkarnas erfarenheter. Den totala upplevelsen under hajken, med vandringen fram till Klarälven, byggandet av flottarna och resan nedför älven genom dag och natt, det blir en effektivare "teambuilding" än vad något företag i branschen kan erbjuda idag, även om de anstränger sig att skapa liknande arrangemang! (Eftersom sådant ligger nära min egen yrkesmässiga verksamhet, känner jag mig fullständigt övertygad, när jag påstår detta!)

Kopplingen till Gilwell – en försvunnen tradition?

Ursprungligen fanns mycket starka samband mellan Blå Hajken och Gilwell-utbildningen. Dessa utgjorde de två centrala förebilderna, som

scoutförbundet på den tiden verkligen satsade på för att i detaljer och helhet visa – och låta deltagarna uppleva – hur en levande scoutavdelning kunde se ut, när verksamheten fungerade. Många av ledarna förekom också i bägge sammanhangen, vilket underlättade den här kopplingen. Den tydliggjordes dessutom av wood-badges på Friskyttarnas och Forsfararnas avdelningsstavar.

Vid avslutningslägerbålet på Blå Hajken sjöng ledarna Gilwell-sången, och man såg fram mot att träffas igen på Gilwell om några år. Vid avslutningslägerbålet på Gilwell påminde man om detta, och de gamla blå hajkarna i församlingen sjöng tillsammans Blå Hajk-sången. Det fanns naturligtvis en avsikt i det här. Man ville få blå hajkarna att sikta på Gilwell i sin ledarutbildning, respektive inspirera kursdeltagarna att få iväg seniorscouterna därhemma på Blå Hajk. Alltsammans i syfte att så många som möjligt skulle få uppleva riktig scouting, bli kvar och utvecklas i sin ledargärning, så att allt fler ungdomar fick chansen att ingå i en väl fungerande scoutverksamhet runt om i Sverige.

Efter vad jag tycker mig ha märkt, är den här traditionen i stort sett försvunnen numera. Den blev väl också mindre självklar, när allt färre av ledarna var verksamma på bägge arrangemangen. Jag minns också, att det under en period inte heller ansågs "pedagogiskt korrekt", att framhålla någon speciell kategori framför andra eller att sätta upp förebilder, vilket gjorde att den här traditionen upplevdes som känslig!

Åtminstone under 70-talet hände dock att de här kopplingarna ännu gjordes. Jag vet med säkerhet, att Forsfarare hälsades välkomna till Treklöver-Gilwell om ett par år, och att Treklöver-Gilwell-kurser för patrullscoutledare på Gilwell och för seniorscoutledare på Kopparbo tog upp tråden.

Kanske är den här traditionen värd att återupprättas? Behovet av att låta så många som möjligt uppleva scouting på en fungerande avdelning är väl knappast mindre idag, med sjunkande medlemssiffror mm? Det kunde bli en liten bit av det som inspirerar flera att bli kvar och utvecklas i sin ledargärning på scoutavdelningen i kåren.

Håj

